

Lời chú thích : Tác giả xin trân trọng nhắc lại rằng mặc dù dựa vào địa lý và thời sự, tất cả nhân vật và tình tiết trong bộ truyện gián điệp này đều là sản phẩm của tưởng tượng. Nếu có sự trùng hợp hoặc gần gũi nào với thực tế thì chỉ là ngẫu nhiên, ngoài ý muốn của người viết.

IX

Kịch chiến trong rừng sâu

Tiểu Phi lặng lẽ n. ý nòng tiểu liên ra, thoa mỡ rồi lắp lại. Nàng tháo ráp nhanh nhẹn, thành thạo, chứng tỏ đã quá quen với vũ khí. Bỗng nàng đưa cổ tay trái lên xem giờ. Chiếc Omega bằng vàng đặc biệt của nàng là một kỳ công của kỹ nghệ chế tạo đồng hồ Thụy Sĩ. Từ bao năm nay, nó không bao giờ đánh lừa nàng nửa phút.

Tiểu Phi đặt khẩu tiểu liên sỏ viết xuống bàn. Khẩu súng lục 6,35 tỉ xiu còm cộm trong túi quần « din » làm nàng khó chịu. Nàng luôn luôn mang súng nhỏ trong người. Tuy nhỏ, viên đạn 6,35 của nó chứa đủ sức mạnh để giết chết con voi nặng mấy tấn.

Nàng đứng dậy soi gương lần nữa. Trước khi lên đường, nàng không thích thiên hạ chê nàng sửa soạn kém tươm tất. Nàng có thói quen tô son môi

đỏ chót và phun nước hoa dắt tiền lên làn tóc mềm mỗi khi chuẩn bị giết người. Mím cười, Tiểu Phi rút thỏi son tô môi thêm lướt nữa. Nàng không muốn Văn Bình tử thương dưới tay mộ phụ nữ trang điểm xênh xoàng.

Bên ngoài, mặt khu R đã g thức dậy dưới ánh dương hồng từ chân trời phía đông chuẩn bị xuyên qua màn sương muối dày đặc. Tiếng chim báng kêu rít trên cành lim xum xuê, Tiểu Phi rùng mình vì lạnh. Nàng sức nhớ là mặc áo hồ cò, áo sơ-mi khoét thật sâu thành hình chữ V phò trương lan da ngựa trắng mịn và những đường cong tuyệt mỹ.

Hai tên lính nghiêm chào. Nàng hỏi :

— Có tin gì chưa ?

Một tên đáp :

— Thưa, dùng là tù nhân đã xong và hắn đã tìm được lối xuống hầm A

— Hầm A ? Hắn cứu được con bé Việt gian Hoàng Hoa không ?

— Thưa được. Con bé đã dẫn hắn đi sâu vào tổng hành doanh. Bên ấy vừa gọi giây nói cấp cứu đến. Đường như tên tù đã đột nhập được văn phòng và uy hiếp đại tá Woong.

Trước mặt nàng, một nhân viên đội mũ sắt đang loay hoay với máy điện thoại. Tiểu Phi hát hăm :

— Đội phòng vệ ở đâu mà kẻ địch lên được vào tổng hành doanh ?

Nhân viên đội mũ sắt đáp :

— Dịch đột nhập bằng đường riêng nên ta trở tay không kịp. Tin vừa nhận được cho hay địch đang rút theo đường B để tới sân máy bay lên thẳng.

Trên môi Tiểu Phi nở một nụ cười bí mật. Nàng vẫy tay ra lệnh cho bọn thuộc viên đi theo.

Tiểu Phi dẫn đầu, với khẩu tiêu liên đã lên đạn vào nòng. Lâu lắm, nàng mới có dịp dùng súng. Bọn đàn ông trong R đã khét tạt tóc của nàng. Nàng chỉ cần giơ súng lên là đối phương ngã gục. Nàng rít lên :

— Hừ, Z.28 ! Phen này mi đã đến ngày tận số.

Bất giác, nàng lại rùng mình. Nàng vừa mừng tượng đến những cái hôn lạ lùng mà Văn Bình — tên gián điệp nguy hiểm của địch — đã ướp vào môi nàng. Hắn không ôm hôn phũ phàng như những kẻ nàng đã gặp trong cuộc đời gián điệp phiêu dạt. Hắn chỉ mơn man nhẹ nhẹ, vậy mà thần kinh hệ của nàng vẫn rung động mãnh liệt như được truyền điện ái tình.

Tiểu Phi thờ thần lắc đầu. Nàng nhớ lại những giây phút khác thường bên giòng suối Krê. Nước chảy róc rách giữa những phiến đá trắng toát. Văn Bình hiện ra như chàng lực sĩ trong thần thoại Hy Lạp. Hắn có cặp mắt quyến rũ, ai đã nhìn một lần là suốt đời nhớ mãi. Trong bóng đêm mờ ảo, hắn đã dầm đuối ngắm nhìn nàng.

Hắn yêu nàng ?

Hay là nàng yêu hắn ?

Tiêu Phi cũng không biết nữa. Điều nàng biết rõ là nàng không ở chung chiến tuyến với hắn. Dầu hắn lưu lại trên da thịt nàng những kỷ niệm đậm đà đến mấy chăng nữa, nàng vẫn có bồn phận phải quên hắn. Nàng có bồn phận phải coi hắn là kẻ thù bất cộng đái thiên.

Nàng đã long trọng cam kết khi còn ở trong trường tình báo. Ra trường, nàng đã thề thốt lần nữa, trước sự chứng kiến uy nghiêm của các lãnh tụ cao cấp. Vì vậy, nàng quyết hạ sát Văn Bình.

Con đường quanh co dẫn đến thạch động nằm khuất sau bụi cây um tùm.

Tiêu Phi dừng bước.

Toán vệ sĩ cùng đứng lại rậm rắp. Tiêu Phi liếc nhìn mọi người bằng cặp mắt nghiêm nghị lẫn kiêu ngạo, như viên tư lệnh kiểm tra các đơn vị trước giờ hành quân. Nàng tin vào khả năng của đội nhân viên đặc biệt. Nàng quyết không cho Hoàng Hoa trốn thoát.

Tiêu Phi cảm thấy nóng nóng trên gò má. Nàng vừa liên tưởng đến Hoàng Hoa. Nàng ghen chăng? Nàng cũng không hiểu lòng nàng nữa. Nàng chỉ biết là hình ảnh Hoàng Hoa đã làm nàng nhức đầu tức tối. Dầu Văn Bình là kẻ thù, Tiêu Phi không muốn chàng được người đàn bà khác không phải là nàng vuốt ve. Nếu chàng đáng tội chết thì đao phủ thủ phải là nàng. Từ bao năm nay, Tiêu Phi vẫn có tính ích kỷ lạ lùng.

Tiêu Phi luồn qua bụi cây để tiến vào thạch động. Cửa thu nhỏ, chỉ vừa hai người chui lọt. Trời đã sáng rõ. Sương muối đổ xuống ướt sũng như nước mưa. Mặt trời đỏ lôm bôm bắt đầu ló lên đằng đông. Xa xa vẳng lại tiếng kêu của những con thú tìm mỗi chân nấp trong rừng rậm.

Trong thạch động, ánh sáng bị bóng tối chèn lấn vạn vật chìm vào cảnh tranh sáng, tranh tối. Song Tiêu Phi không dùng đèn bấm. Đội vệ sĩ đặc biệt nhắm mắt cũng nhờ lối đi. Họ chỉ cần sờ vách đá, căn cứ vào vết lõm lõm, là biết đúng vị trí. Mắt mỗi người lại được huấn luyện để hoạt động ban đêm, không phải dùng đèn đuốc, hoặc ống kiếng hồng ngoại tuyền.

Được một trăm thước nàng quẹo trái. Cuối đường này là một hành lang hẹp dẫn ra sân đậu máy bay cỡ nhỏ và trực thăng.

Nhiều tiếng động lớn đập vào tai nàng. Tiếng súng nổ ròn rã, xe lăn tiếng chân người thỉnh thoảng. Vách đá dờn lại, khiến những âm thanh này trở nên ghê rợn như tiếng âm binh lưu trong huyết núi.

Tiêu Phi ra lệnh :

— Anh em hãy chia nhau, phục kích ở đây, đừng cho địch trốn thoát.

Tư lệnh vệ sĩ nhón chân vào bóng tối mờ mờ.

Một lát trong một góc vắng vẻ, Tiêu Phi thu mình trong bụi cây.

Nàng dăm dăm quan sát phía trước,
Chợt nàng thấy một bóng đen khả nghi.

Nàng thấy hai bóng đen khả nghi.

Mim môi, Tiêu Phi ria khẩu tiêu liên thành
hình cánh cung. Chiu chiu Tacata, tacatatacata.

Tiếng kêu «anh ơi» thê thảm làm máu trong
huyết quản chàng đông lại. Văn Bình biết là Hoàng
Hoa bị trúng đạn. Chàng hy vọng nàng say sật
xoàng, hoặc chỉ bị té ngã trên phiến đá trơn trượt,

Nhưng Hoàng Hoa không kêu cứu nữa. Có
thê nàng đã chết.

Tiếng súng đang nổ chát chúa đột nhiên cầm
bặt. Vạn vật trở lại êm tịnh khác thường, sự êm
tịnh gớm ghê của thần Chết.

Tiếng quát nổi lên :

— Văn Bình ? Văn Bình ? Hàng đi.

Chàng nhận ra giọng nói thách thức của Tiêu
Phi. Chàng nhớ lại lúc hôn nàng say sưa bên giòng
sưởi Krê. Nàng dễ yên cho chàng mượn trốn, toàn
thân run cầm cập, như cô gái đồng trinh mới được
dàn ông ôm vuốt lần đầu.

Chàng chưa kịp đáp thì Hoàng Hoa đã rít lớn :

— Tiêu Phi ? Không ai hàng đâu.

Văn Bình mừng rơn. Hoàng Hoa đang còn sống.
Thạch động tối om, và khác khuấy nên chàng chưa
biết Hoàng Hoa núp ở đâu.

Chàng vừa lộ đầu thì một loạt đạn nữa nổ rền.
Tiêu Phi quát :

— Các đồng chí, xung phong !

Văn Bình nằm rạp xuống đất trốn ước. Nhờ
ánh lửa đạn, chàng vừa nhìn thấy Hoàng Hoa.
đang ngồi bó gối trong kẹt đá.

Văn Bình bò đến gần nàng. Nàng ngồi yên, đưa
bàn tay cho chàng nắm. Bàn tay nàng ướt sũng
một thứ nước nóng nóng. Máu. Nghĩa là Hoàng
Hoa bị thương. Chàng hỏi thăm :

— Em bị đạn ở đâu ?

Hoàng Hoa thều thào :

— Anh yên tâm, em chỉ bị đạn vào tay. Còn
một tay, em vẫn đủ sức bắn trả.

Hai người quên băng âm thanh được vách núi
truyền dội. Vì vậy, Tiêu Phi đã nghe rõ những
lời tâm sự của hai người.

Đạn tiêu liên nổ rền. Phía trước cũng có súng.
Phía sau cũng có súng. Con đường nhỏ quẹo sang
bên hữu, dẫn đến sân bay bị mặt cũng có súng.

Đánh nhau trong núi vốn là sở trường nên
Văn Bình không nao núng. Chàng chỉ sợ thay cho
sức lực của Hoàng Hoa. Bị mất máu, nàng khó
cầm cự được lâu. Đối phương chưa thể tấn công
toàn diện vì chưa khám phá được đích xác
vị chàng ẩn núp. Họ cũng không dám ném lựu
đạn, sợ đá lở làm thạch động sụp đổ. Họ chỉ có
thê đốt đuốc sáng rực rồi dùng số đông uy hiếp.

Nhưng Văn Bình đã có đủ đạn dược để chống cự.

Văn Bình chưa vội bắn trả sợ đối phương nương theo tia lửa để tìm vị trí. Chàng sờ soạng tay Hoàng Hoa, một viên đạn lún vào vai trái của nàng, máu tuôn xối xả. Tuy không nhìn thấy, chàng đã biết viên đạn xuyên thủng thịt, không bị xương cản lại.

Văn Bình từ tay xuống đất, ghé miệng cắn đứt vạt áo của chàng xé làm nhiều vuông, đắp vết thương cho máu đỡ chảy, rồi buộc chặt lại.

Tiếng quát của Tiểu Phi văng lên :

— Văn Bình ? Tôi cho anh cơ hội cuối. Nếu anh không hàng, bắt chắc dĩ tôi phải dùng lựu đạn.

Văn Bình nín thình. Chàng biết Tiểu Phi lớn chàng. Nhưng Tiểu Phi đã tiếp :

— Nói thật đấy tôi không dọa đâu. Tôi sẽ không ném lựu đạn miêng vì có thể gây ra tai nạn, mà chỉ dùng lựu đạn hơi độc. Anh từng bị bắt vì đạn hơi độc, hơn ai hết, anh đã biết tôi không nói dối. Tôi cho anh suy nghĩ năm phút. Sau năm phút, tôi sẽ thẳng tay đối phó.

Hoàng Hoa bịt áo chàng ngồi dậy. Xuyên qua màn tối, Văn Bình nhận thấy mắt nàng sáng lên dị thường. Nàng ghé tai chàng :

— Anh hãy đi theo em.

Hoàng Hoa nắm áp xuống nền thạch động, bỏ lết bằng hai tay. Vết thương còn chảy máu làm nàng đau buốt tận xương. Nàng nghiêng răng chịu

đau, không dám rên la, sợ Văn Bình chê cười, và nhất là sợ Tiểu Phi hô bắn.

Máu trong huyết quản nàng sôi sục như bị hâm trên lò lửa. Nàng đâm ghét Tiểu Phi lạ lùng. Nếu tóm được Tiểu Phi, nàng có thể xé tan làm nhiều mảnh và ăn tươi, nuốt sống. Giọng ra lệnh ngạo nghễ của Tiểu Phi tóe ra như muôn ngàn mũi kim đâm vào tim nàng.

Nàng không chịu đựng nổi người cùng phái huênh hoang ra lệnh cho nàng. Trong đời tình báo, nàng chưa từng chịu lép vế người đàn bà nào. Về sắc đẹp, nàng đâu có thua ai. Đàn ông hồ hững đến đâu, nàng chỉ gần gũi chốc lát là trở thành soán suýt. Nàng đẹp vì khuôn mặt khả ái, cái miệng mời mọc, cặp mắt tròn đen, đa tình. Song nàng còn đẹp vì tấm thân vô cùng can đảm và căng cứng nữa. Về võ nghệ, nàng lại có đủ bản lĩnh để làm mọi phụ nữ nể sợ. Bắn cung, bắn súng, phóng dao, cưỡi ngựa, đánh sát lá cà, môn nào nàng cũng thành thạo.

Nàng nghe danh Tiểu Phi từ lâu. Tiểu Phi đẹp như bài thơ tình. Da dẻ Tiểu Phi trắng trẻo hơn, nụ cười lại quyến rũ hơn. Trông Tiểu Phi, người ta có cảm tưởng nàng là cô gái thơ ngây, mới bước chân vào đời, còn bỡ ngỡ và dại dột.

Đang bò trên nền đá sù sì, Hoàng Hoa khựng lại. Hình ảnh Tiểu Phi đẹp kiêu cáng, đẹp ngạo nghễ hiện lên trong trí nàng.

Trong thạch động Tiểu Phi chỉ cách Hoàng Hoa một quãng ngắn. Nàng cũng đang khom mình trong hốc núi, thỉnh thoảng lại coi giờ trên cườm tay.

Nàng không tin Văn Bình quăng súng đầu hàng sau kỳ hạn 5 phút. Nàng biết chàng là điệp viên không sợ chết. Trong thâm tâm, nàng không định giết chàng, dầu mạng sống của chàng đã được mọi sở Tình báo sau bức màn sắt treo giải thưởng cả trăm ngàn đô la Mỹ. Dầu sao nàng cũng có cảm tình với chàng. Bất giác, nàng đưa ngón tay lên môi.

Nàng vừa nhớ đến cái hôn đắm đuối của chàng. Chàng ôm nàng hôn say sưa bên giòng suối Krê dạt dào giữa lúc vầng trăng trên nền trời láng mượt e thẹn lủi trốn vào đám mây trắng mịn.

Gân tay nàng run lên như bị sốt rét. Nhưng nàng lại rít lên nho nhỏ :

— Hừ, con bé phải chết !

Thật vậy, nàng không thể tha tình địch. Hoàng Hoa phải chết. Về tội gian điệp, Hoàng Hoa có thể được giảm khinh. Nhưng còn tội dinh chum với Văn Bình...

Tội ấy, Hoàng Hoa phải đền bằng loạt đạn tiêu liên vào đầu. Hoàng Hoa có cặp mắt thách thức và châm chọc. Tiểu Phi phải bắn nát cặp mắt đẹp ấy may ra mới hả giận.

Trong bóng tối, Tiểu Phi cười gằn. Nàng đã biết nhiều đàn ông trong đời. Nàng đã yêu nhiều.

Nhân tình của nàng không thể đếm hàng chục, mà là hàng trăm. Nàng có bốn phận kết thân với đàn ông từ chiêng và hiến thân cho họ một cách quá giản dị như người ta rủ nhau đi ăn ly cà-rem buổi chiều chủ nhật. Song điềm đặc biệt là nàng chưa yêu ai hết. Cho nên nàng chưa ghen ai hết.

Giờ đây, Tiểu Phi mới thấu rõ mãnh lực của ghen tuông. Nàng có cảm tưởng óc nàng là bãi chiến trường, phi cơ, đại bác, xe tăng đồng loạt oanh kích ác liệt, làm cho nhà cửa tan hoang, người chết như rạ.

Tiểu Phi bình dung trong trí một cảnh ấu yếm nồng cháy. Hoàng Hoa nép gọn vào ngực Văn Bình. Và phút này chắc hẳn Văn Bình đang vượt má Hoàng Hoa, để rồi nàng cảm lên hôn thật thiết tha vào đôi môi cong mọng.

Tiểu Phi đứng phắt dậy. Nàng không thể khoan tay cho tình địch làm lộng. Nàng quát to :

— Bắn đi !

Như máy, bọn lính hoảng hốt bóp cò lia lia. Thạch động lại phừng phụt tia lửa da cam, và ngân vang tiếng súng. Hò bắn để thỏa cơn ghen. Tiểu Phi không ngờ rằng nàng đã vô tình giúp đối phương trốn thoát.

Lần đạn chiếu sáng một góc thạch động. Nhờ vậy Văn Bình hăm phá ra vị trí phục kích.

Chàng biết Tiểu Phi ghen tuông. Có ghen tuông

mới ra lệnh nổ súng quang xiên. Và chàng lặng lẽ nhìn Hoàng Hoa bỏ trên nền động, lòng chứa chan ái ngại.

Đây không phải là cuộc đấu súng giữa hai toán người thù nghịch, mà là một vụ thanh toán đến chết giữa hai phụ nữ.

Hoàng Hoa vịn vách đá ngồi dậy. Hai người đã ra đến đường rẽ. Tiếng Tiêu Phi vẫn vang dội :

— Bắn, bắn đi. bắn nữa đi ! Văn Bình ? Hèn thế, tại sao không dám đáp lễ ?

Văn Bình đã thoát khỏi tầm bắn của địch. Chàng tát nhẹ vào má Hoàng Hoa, ngụ ý khen ngợi. Đoạn chàng ghé vào tai nàng hỏi :

— Bây giờ đi đâu ?

Hoàng Hoa lặng người suy nghĩ. Văn Bình đề nghị :

— Hay là chúng mình tiếp tục ra sân bay.

Hoàng Hoa lắc đầu :

— Ngoài ấy chỉ có một chiếc Cessna một động cơ, và một trực thăng kiểu Alouette. Sân bay luôn luôn được một tiểu đội canh phòng. Giết bọn gác đã khó, giết họ xong lại phải đốt nóng máy phi cơ. Trong khi ấy, địch đã tủa đến như rươi.

Phút sau Hoàng Hoa lại nói :

— Tốt hơn, chúng mình rút thẳng vào rừng.

— Rồi đi đâu ?

— Đường trong rừng, em thuộc gần hết.

Phía trước tối om như hũ nút. Đạn phía sau

vẫn bắn theo tới tấp như mưa bắc.

Tiêu Phi đã ra lệnh đốt đuốc tìm kiếm. Văn Bình dắt tay Hoàng Hoa vượt qua những vũng nước lầy lội đen ngòm.

Lát sau, Văn Bình ra đến miệng núi. Văn Bình chạy chậm lại. Chàng bảo Hoàng Hoa :

— Em đợi anh một phút. Để anh hạ sát tên gác cửa.

Nàng gạt ngay :

— Đây là một trong các miệng hầm chính. Bên ngoài, không phải một tên lính mà là nửa tiểu đội. Hạ sát nửa tiểu đội không được đâu. Nghe súng nổ, bọn phòng vệ sẽ bủa vây kín mít, chúng mình mọc cánh như chim cũng khó tẩu thoát.

— Nhưng nếu cứ ở đây thì địch sẽ kéo đến Lục soát bên trong không thấy, tất họ sẽ ra miệng núi. Em nghĩ sao ? Trước sau mình cũng phải liều.

Hoàng Hoa thở dài :

— Thân em, em chẳng quản gì. Em chỉ sợ anh không về được Sài Gòn thôi.

Văn Bình hôn trán nàng :

— Em đừng ngại. Để anh lo liệu. Thế nào hai đứa mình cũng thoát.

Ánh sáng bên ngoài lọt qua những bụi cây xum xuê, chiếu vào cửa thạch động. Văn Bình biết là giờ khắc nguy hiểm đã đến. Chàng ra hiệu cho Hoàng Hoa thụp xuống, rồi dụi mắt nhìn. Ánh sáng làm chàng quang gà. Chàng bước ra ngoài, lom

khom núp sau một gốc cây đồ sộ.

Bọn gác đang mê mải đánh cờ dưới bóng cây lim lớn. Chàng đến nhằm : quả như Hoàng Hoa tiên đoán, bọn gác gồm 5 tên. Có lẽ chúng đã nghe tiếng súng, nhưng trong mật khu súng nổ là thường, nên chúng phớt lỉnh, chơi cờ. Phần khác chúng gác từ 4 giờ sáng nên đã mỏi mệt.

Văn Bình lặng lẽ rút trái lựu đạn đeo ở thắt lưng. Đó là lựu đạn kiểu tàu, dài như ống phao thẳng thiên. Chàng nghiêng mình lấy trớn, rồi lao trái lựu đạn về phía đám đông.

Oác, một tiếng nổ dữ dội.

Nhiều tiếng hét nổi lên. Bọn lính quần quai trong vũng máu. Văn Bình nhồm dầy, quét một lần đạn tiêu liên. Không còn tên nào sống sót, Văn Bình chạy băng vào rừng rậm. Hoàng Hoa phóng theo thật nhanh. Nàng vấp gốc cây ngã lộn nhào. Vừa ngã, nàng vừa kêu lớn :

— Cần thận. Có người trên núi.

Văn Bình quay ngoắt người. Chàng chỉ kịp nhảy téo sang bên, rồi phóng mình sòng soài trên đất trước khi đạn tiêu liên bay vèo vèo.

Tên lính núp trên núi la tay xử dụng súng máy cừ khôi. Nếu Hoàng Hoa báo động chậm Văn Bình đã lãnh trọn xác-giờ đạn.

Tacata... Hoàng Hoa né mình sau thân lim không lồ mà rễ cây vừa làm nàng vấp ngã. Văn Bình cuộn tròn, lăn lông lốc như quả cầu. Thế cuộn

tròn tuyết diệu đã giúp chàng tránh đạn dễ dàng.

Chàng liếc nhìn lên núi. Ngọn núi lù lù trước mặt, cao ngất tưng như không trông thấy đỉnh. Nắng sáng trải xuống màu vàng chói lọi, nhưng Văn Bình không có thời giờ để ngắm cảnh ngoạn mục và buông lời khen ngợi.

Chàng nhận ra một bóng người vừa thụp xuống sau tảng đá lớn đầy rêu xanh biếc. Chàng biết là địch sắp nhò lên bắn tiếp. Hoàng Hoa gọi :

— Lại đây, anh Anh hề gì không ?

Văn Bình đáp gọn :

— Không.

Chàng định nói thêm thì đối phương đã lộ đầu khỏi phiến đá, cách chàng hai chục bước. Trong khoảng cách này súng tiêu liên bắn dễ trúng đích.

Tên lính tí bá súng vào tảng đá, sửa soạn lấy cò, bống rút lại. Khẩu tiêu liên trên tay Văn Bình nổ ròn. Tên lính ăn đạn giữa mặt, ngã vật vào vách núi.

Văn Bình kéo Hoàng Hoa lao vun vút vào rừng. Từng sống trong rừng rậm dưới thời đại chiến thứ hai, hồi chàng là điệp viên tru tu O.S.S, Văn Bình đã luyện được đôi chân thoăn thoắt chạy không vấp ngã và mỏi mệt. Lưỡi dao quắm vung ra, dụng dáu là cành cây gãy bằng đến đấy.

Nhờ thuộc đường, Hoàng Hoa không cần đứng lại để tìm phương hướng. Nàng cũng di rừng quen nên chạy theo Văn Bình không mấy vất vả. Phiền một

nổi nằng đi chân không. Đòi giết cao-su đặc biệt nằng dùng từ Hà nội vào mặtkhu R đã bị tróc mất trong nhà giam Hắc Y, và từ khi thoát hiểm nằng quên bằng. Đến khi nhớ ra thì bàn chân đã rớm máu, gai góc đâm tua tủa.

Nàng không dám hé răng kêu đau. Hai người đang kẹt trong vùng kiểm soát của địch, bất cứ lúc nào cũng có thể bị bắt, hoặc bị giết. Tuy nằng thuộc đường, nhưng vùng rừng núi dọc biên giới rộng mênh mông, nằng không tài nào nhớ hết.

Song nằng không dám nói rõ sự thật với chàng Định mạng run rủi nằng gặp chàng và đem lòng yêu chàng. Giá chàng là địch, nằng vẫn yêu, phương chi chàng lại ở cùng chiến tuyến. Chàng đã vượt bao nguy khốn để cứu nằng, giờ đây nằng không thể để vuột mất chàng.

Thấy Hoàng Hoa rên rang, Văn Bình hỏi :

— Em mệt ư ? Chúng mình nghỉ chân một lát nhé !

Hoàng Hoa lắc đầu :

— Không. Em đang còn khỏe lắm.

Văn Bình bỗng nhìn thấy bàn chân tóe máu của nằng. Chàng đưa tay cầm nằng lại và diu nằng ngồi xuống gốc cây.

Nơi đó là rừng tre cao ngút. Những thân tre xanh ngắt thì đua vươn lên trời, che kín không cho ánh nắng lọt xuống. Chung quanh la liệt những gốc tre mới chặt, còn nguyên vết dao, Văn Bình

đoán là người ta mới đốn tre chở đi thì chàng đến.

Trước mặt chàng là con đường nhỏ xiêu dờ thoải xuống sườn đồi. Bằng đường này người ta kéo tre xuống chân đồi. Chạy ngược lên dốc, thảo nào Hoàng Hoa mệt lử, thở hồng hộc như kéo bễ.

Văn Bình nâng bàn chân nằng lên xem xét. Chàng yêu cầu nằng ngoảnh mặt để chàng nhổ mấy cái gai lớn. Máu đỏ bắn tung tóe vào mặt chàng Hoàng Hoa nhăn nhó. Chàng an ủi :

— Em ráng chịu đau, anh sẽ bện giết cho em đi.

Hoàng Hoa ngả đầu vào vai chàng. Lòng chàng rạo rức như vừa uống chai rượu mạnh buổi sáng sau khi ngủ dậy. Chàng định ôm chặt lấy nằng hôn đôi môi chín mọng, nhưng chàng bỗng ngừng lại. Nếu chàng quẩn quít, cuộc thoát thân sẽ chậm trễ. Chàng bèn dặn nằng :

— Em hãy dựa lưng vào gốc cây chờ anh.

Hoàng Hoa ngoan ngoãn nhắm mắt lại. Nhưng nằng lại mở ra, lim dim ngắm chàng một cách say đắm. Văn Bình cởi áo, bấp thịt cuộn cuộn trên tấm thân lực sĩ cân đối.

Chàng xé áo áu yếm buộc vào bàn chân Hoàng Hoa kết thành xăng-dan. Văn Bình nói :

— Em đứng dậy, đi thử coi.

Hoàng Hoa loạng choạng một phút mới đứng vững. Ngồi nghỉ, máu đỏ xuống chân nên vết gai đâm làm nằng đau nhức. Nằng gượng cười tươi

tinhh đề làm Văn Bình vui lòng. Chàng hỏi :

— Em còn đau lắm không ?

Hoàng Hoa đáp :

— Không anh ạ. Em chỉ còn ê ẩm đôi chút.

Nào, chúng mình tiếp tục lên đường.

Nàng đeo súng lên vai. Bỗng Văn Bình khoát tay ra hiệu cho nàng thụp xuống. Chàng vừa nghe tiếng sột soạt. Một con rắn lớn, mình xanh lè, bỏ ngoằn ngoèo qua đồng cỏ ướt về phía hai người, cái lưỡi đỏ hồng và dài lê thê.

Hoàng Hoa biết con rắn này thuộc loại độc xà, có sức mạnh khác thường, nhiều khi bị chặt làm hai khúc mà vẫn còn ngoạm cứng, đuôi còn có thể quật chết nạn nhân.

Hoàng Hoa giơ súng, sửa soạn lấy cò. Văn Bình ngăn lại :

— Đứng em. Bắn súng, địch sẽ tìm ra chỗ chúng mình trốn. Em hãy để anh lo liệu.

Con rắn độc đã bò đến gần chỗ Văn Bình núp. Cặp mắt nhỏ tí hí tóe ra tia lửa ghê sợ. Hai người nghe rõ tiếng rắn thở phì phì.

Nàng dặn chàng :

— Anh nên cẩn thận. Nó cắn nhầm tay là không thuốc nào cứu nổi.

Con rắn dừng lại. Nó cuộn thành vòng tròn. Văn Bình nín hơi chờ đợi. Chàng biết nó đang sửa soạn phóng mạnh vào người chàng.

Chàng đoán đúng. Con rắn nghếch đầu lên

rồi băng tới. Nhanh như chớp, Vă : Bình bước sang bên, bàn tay hữu của chàng giáng xuống. Phát átêmi kinh khủng rớt sau ót con rắn. Đối với giống vật khác thì miếng đòn độc hiểm này đã chém gãy xương sống. Văn Bình không ngờ con rắn lại có sức chịu đựng dẻo dai đến thế. Nó bị trọng thương nhưng xương sống còn nguyên.

Văn Bình bắt con rắn sắp trở thành đối thủ liều lĩnh và nguy hiểm. Chàng phải hạ nó cấp tốc, nếu không nó sẽ hạ chàng. Hoàng Hoa la lớn :

— Cẩn thận, tại sao anh không dùng dao ?

Lời dặn thiết tha của Hoàng Hoa làm chàng xấu hổ. Máu nóng chạy rần rần lên thái dương. Văn Bình quỳ gối, chờ con rắn tấn công lần nữa. Lần này chàng không thêm né tránh. Khi con rắn xông lại chàng ngửa đầu ra sau, hai bàn tay xòe rộng, chụp cò nó bóp nhàu. Chàng bóp mạnh đến nỗi nghe tiếng xương gãy rào rạo. Đuôi rắn cố vùng vẫy một cách tuyệt vọng. Miệng nó há ra, không phải để cắn chàng, mà để dớp lấy dưỡng khí bị chặn nghẹt.

Văn Bình bóp mạnh thêm. Con rắn dờ ra, chàng ném phịch xuống đất.

Hoàng Hoa đứng dậy bối rối, nhìn chàng :

— Lạ lùng, anh thật lạ lùng! Em chưa thấy ai giết rắn độc bằng tay không như anh.

Văn Bình mỉm cười :

— Lâu lắm, không có dịp thử lại gân tay. Em